

som omsväfva Saturnus, sönderfaller i lifsperioder och dödsperioder; måhända varelserna under första året efter solens uppstigande öfver horisonten vakna upp till lif öfverallt och börja en period af lefvande verksamhet; måhända den organiska spänstigheten slappas det femtonde året, hvarefter en dödsperiod inträder, hvarunder hela naturen inslumrar, så snart den lifgivande solen sändt den sin sista stråle! Femton år af lif och ljus! Femton år af död och mörker! Saturnus skulle sålunda blifva den store herrskaren öfver lifslängderna, den stränge utskiftaren af den dyrbara tiden, som aldrig mera återkommer.

Månen har således ömsom fjorton dagars ljus och fjorton dagars mörker. Man har trott, att det ständiga solljuset under en så lång period skuile framkalla en qväfvande värme, som öfversteg hettan under den varmaste dag vid eqvatorn hos oss. Sir John Herschel har uttalat denna åsigt i sina *Outlines of Astronomy*, der han säger, att det på månen sannolikt råder en temperatur som vida öfverstiger kokpunkten. Men frånvaron af ett lufthölje omkring denna planet tyckes omöjliggöra detta hopande af värme. Beröfvad ett gashölje, skall detta klot ej förmå att vid sin yta fästa eller qvarhålla det värme solen sänder det, emedan detta värme obehindradt går bort genom en ständig utstrålning. Af detta skäl har man börjat luta åt en motsatt åsigt, så att man numera allmänt antager, att månen är den kallaste af alla rymdens världar, och att hans temperatur ej blott står vid fryspunkten, utan är i stånd att nedtvinga termometern till 40° under nollpunkten. Man har gått så långt, att man påstått det vår kalla Foibos utsänder köldstrålar, *en kall värme*: det är Arago sjelf som begagnat denna paradox. De af Tschirnhausen, La Hire och de Bouguer anställda experimenter äro gynnsamma för den åsigten att månen saknar värme; men senare har italienaren Melloni visat obestriddliga verkningar af denna värme, som genom en ofantlig lins blifvit koncentrerad på en ytterst